1893 — 1973
80 років
Службі Народові

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
(201) 434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
(212) BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXX. Ч. 8. TWO SECTIONS (SECTION I) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 13-го СІЧНЯ (JANUARY) 1973 No. 8. VOL. LXXX.

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

П'ятниця, 12-го січня 1973 р.

У РИМО - КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ ВИКРАДЕНО на Бруклині, в Ню Йорку, золоту корону та дорогоцінні прикраси з вівтаря. Ті дорогоцінні речі подарували церкві парохіяни після другої світової війни. Вартість викрадених прикрас — 350 000 долярів.

КОМІШЕНЕР ПОЛІЦІЇ В НЮ ЙОРКУ Патрік Морфі, провадячи боротьбу проти корупції, наказав негайно перевести 97 поліцаїв з усіх 110, які є в районі Волл-стріту, в інші райони міста. Крім того, заарештовано кількох поліцаїв, між ними й сержанта Стейтіла, за зв'язки із злочинним світом.

БОЛІВІЙСЬКА ПОЛІЦІЯ СХОПИЛА АМЕРИКАНКУ, колишню монахиню, 40-річну Мері Гардлінґ з Массачузетсу, яка виявилася учасницею лівої банди, заснованої колись Че Ґеварою з Куби. Вона призналася, що належить до так званої Армії Національного Визволення Болівії. Гардлінґ прибула до Болівії в 1959 році як монахиня в релігійних справах, у 1970 р. покинула свій чин, розпочала співпрацю з лівими елементами і, одночасно працювала в урядовій американській аґенції в Болівії. Група, до якої належала колишня монахиня, плянувала „створити в Болівії другий В'єтнам". Державний Департамент ЗСА не виявляє особливого зацікавлення долею такої „діячки". Її тримають у в'язниці в Ля Паз, очікуючи її свідчень про інших членів групи.

15 СІЧНЯ ВІДНОВИТЬСЯ в Гельсинках конференція для підготови паневропейської конференції, передбаченої на червень ц. р. Членські держави Атлантійського Союзу (НАТО) рішили у своїй головній кватирі у Брюсселі, що вони будуть наполягати, що передумовою тієї паневропейської конференції мусить бути злагіднення режиму в СССР: більша свобода слова і друку, легша можливість подорожування та право на виїзд за кордон. Совєти всього цього не хочуть.

ПОЛІЦІЯ У ПАРИЖІ МАЄ великий клопіт: коли під кінець цього тижня прилетить туди ізраїльський прем'єр Голда Меїр, то треба добре охороняти її проти можливого атентату, — араби заповідають демонстрації проти Голди Меїр, знову ж приїзд інших соціялістичних діячів, між ними шведського прем'єра Оляфа Пальме, погрожує демонстраціями французьких противників теперішнього режиму та протидемонстраціями його прихильників.

ПАПА ПАВЛО VI ТАВРУВАВ сучасну людину, яка забуває свої обов'язки супроти Бога. Сучасна модерна людина — казав Папа — знає про заповіді Божі і на словах обіцює дотримуватися їх, але своїми ділами заперечує ті свої обіцянки. У цьому корінь всього сучасного лиха...

У ФРАНКФУРТІ, ЗАХІДНЯ НІМЕЧЧИНА, ВАНДАЛИ підпалили знову будинок американської Інформаційної Аґенції. Це вже п'ятий раз спричинено пожежу тамошньої бібліотеки. Тепер шкоди у книжках і будинку обраховано на кругло 25.000 дол. За наказами з Москви провокатори підтримують в Німеччині протиамериканські настрої.

УКРАЇНСЬКІ СТУДІЇ В ГАРВАРДІ

На встановлення трьох катедр потрібно	$1,800,000.00
Останньо вплинуло	$ 11,124.00
Досі зібрано разом	$1,764,352.04
НА СПЛАЧЕННЯ ТРЕТЬОЇ КАТЕДРИ ЩЕ ТРЕБА	$ 35,647.96

Більші пожертви зложили: д-р Люіза і д-р Євген Омельські (Клівленд) 1,000.00 дол.;

по 500.00 дол.: Михайло Гузар (Ню Йорк), Стелла і Богдан Леміщук (Клівленд), Ірина і д-р Степан Ничай (Джерзі Ситі), Михайло Росцішевський (Ню Йорк);

400.00 дол.: д-р Ірина Нітефор - Тимошенко (Вашинґтон);

по 300.00 дол.: Розалія і Григорій Головка (Клівленд), Дарія і д-р Теодосій Самотулка в пам'ять дочки сл. п. Лариси (Прінстон, Н. Дж.);

201.00 дол.: д-р Петро Сайкевич (Віндсор, Канада);

по 200.00 дол.: д-р В. І. (Клівленд), Петро Лавренець (Клівленд), Текля і Василь Мельник (Сейнт Кетрінс, Онтаріо), Катерина і Ярослав Рибалт (Клівленд), Марта і Роман Яцушко (Реґо Парк, Н. Й.);

125.00 дол.: студенти школи св. Юра — Михайло, Стефан, Христя, Аня і Юрко Ганкевичі з Керґонксон, Н. Й.;

по 100.00 дол. зложили: Михайло Бохно (Вашинґтон); зі стейту Ілліной: д-р Мирон Ґулей, Лідія і Роман Залуцькі, Ольга і Євген Филипович; з Канади: Дмитро Галушка (Оттава), Петро Мельник (Вікторія, Б. К.), Роман Олійник (Едмонтон), Тихон Семанчук (Ошава), д-р В. Соханівський (Торонто), Павло Швалюк (Монтреаль), Анна і Михайло Янчура (Ванкувер); Олена й Іван Малко (Балтімор, Мд.); зі стейту Ню Джерзі: Марія Берко (Перт Амбой), Дмитро Гривняк (Ірвінґтон), Мирослав Дереш (Ірвінґтон), Елзі і Реймонд Кузьма (Кліфтон); зі стейту Ню Йорк: Ореста і Ярослав (Джеррі) Нестор, Катерина й Іван Мисько; Ліда і Роман Баранські, Ярослава і д-р Василь Кіналь (в пам'ять п-і Марії, покійної дружини д-ра Костя Панківського); Іван Рак, Богдан Саврас, Орися й інж. Петро Саляк, 28-ий Відділ УРСоюзу; Марта і Роман Кокольські, Дарія і Роман Степаняк; Л. Фігурський; з Клівленду і околиць: Ліда і Сергій Бушак, Марія і Петро Венгрин, Ярослав Гернаґа, Степан Кікта, Сузанна і Ярослав Кубик, Антін Малиш, Іван Оліяр, Анна й Іван Павлишин, Іван Палка, Іван Підгірний, Михайло Рибій, Маріянна й інж. Ігор Суховерський, Микола Филипів, Марія і Петро Футей, Степанія і д-р Дмитро Шевчук, Анна і Василь Янів, Маріян І. Їжак; Ольга і д-р Богдан Сас (Філядельфія).

Пожертви на Центр Українських Студій в Гарварді можна відтягати від оподаткування.

Чеки виставляти на Ukrainian Studies Fund та пересилати на адресу: Harvard University, Room 208, 1737 Cambridge Street, Cambridge, Mass. 02138.

ПРЕЗ. НІКСОН ПРОГОЛОСИВ СКАСУВАННЯ ОБОВ'ЯЗКОВОЇ КОНТРОЛІ ЦІН І ПЛАТЕНЬ

Вашинґтон. — З днем 11 січня в ЗСА президент Ніксон скасував обов'язкову контролю цін та заробітних платень, введену в серпні 1971 року. В господарському житті ЗСА почалася тепер т. зв. третя фаза державної інтервенції і контролі на відтинку цін і платень, характеристичною рисою якої буде намагання уряду забезпечити добровільне підпорядкування всіх сеґментів економіки встановленим напрямним щодо цін і платень. Обов'язкова контроля цін і платень залишається в силі тільки на відтинку харчової індустрії і продажу харчових продуктів, охорони здоров'я та будівельної індустрії, тобто там, де інфляційні тенденції найсильніші. Касуючи контролю цін і платень, президент Ніксон розв'язав Комісію цін та Раду заробітних платень, які досі контролювали ціни та платні, передаючи їхні функції Раді коштів прожитку, яка разом з податковим урядом стежитиме за розвитком на відтинку цін і платень. Про таке своє рішення Президент поінформував Конґрес, вимагаючи одночасно продовження його повновластей на базі Економічного Стабілізаційного Акту, що вигасає 30 квітня ц. р., на черговий рік. У зверненні до Конґресу президент Р. Ніксон попереджає, що у випадку, коли його сподівання на добровільну контролю цін і платень себе не виправдають і коли знову посилиться загроза інфляції, він рішений поновити обов'язкову контролю цін і платень. Зобов'язуючий стандарт для американських підприємців, робітників та службовців є 2.5% щодо підвишки в ціні і 5.5% щодо підвишки в платнях кожного року. Адміністрація хоче втримати рівень інфляції не вищий як 2.5%. Минулий рік закінчився з інфляцією на рівні 3.5%. Розпорядок Ніксона виключає будь-які ретроактивні підвишки в цінах і платнях, чи в комірних, узгіднених протягом 2-ої фази. Майбутні підвишки мусять бути в рамках визначених напрямних. Розпорядком

(Закінчення на стор. 3-ій)

У ЗСА буде проведена реорганізація командування збройних сил

Вашинґтон. — Вперше від 1962 року Пентаґон перевів далекойдучі зміни в організації командного складу американських збройних сил. Згідно з наміченим пляном, у найближчому часі будуть еліміновані два найвищі командування, які були покликані в 1962 р.: Командування континентальних армій, яке займалося вишколом вояків та Командування боєвих операцій, у віданні якого були питання військової техніки. Буде також скасована Третя армія, а Армійський хемічний корпус буде з'єднаний з Армійським корпусом артилерійського постачання. Командування постачання армій амуніцією буде з'єднане з Командуванням постачання армії зброєю, або, як сказав ген. Крейтон Абрамс, „вогнепальна зброя і набої будуть від тепер разом". На місце скасованих командувань будуть зорганізовані два нові найвищі командування: Командування збройними силами (Форском) з осідком у Форт МекФерсон, Джорджія, та Командування військовим вишколом і навчанням ((Традук) з осідком у Форт Монро, Вірджінія. Реорганізація коштуватиме над 100 міл. дол., а заощадить всього тільки 190 міл. дол. У її висліді буде зменшено число військових і цивільних службовців Пентаґону на 15 000. Під сучасну пору американська армія має 1 225 000 військових і цивільних службовців. Поточний бюджет армії виносить 22,13 біл. долярів. Додаткові менші зміни в Пентаґоні уможливлять зменшити число працюючих всього на 813 осіб.

Сторіччя Василя Кричевського — маляра, графіка, мистецтвознавця й архітекта — батька української національної архітектури

Ню Йорк. — В суботу 13 січня цього року сповняться сто років з дня народження Василя Григоровича Кричевського, одного з найвидатніших діячів мистецтва України, маляра, графіка і фільмового декоратора й архітекта. В останній із цих ділянок — в архітектурі В. Кричевський був ініціятором відродження українського національного стилю, базованого на історичній і народній українській спадщині, творцем цілого ряду будівель в цьому стилі, між ними й відомого будинку Полтавського земства 1903 року. За свої праці в цій ділянці здобув звання „батька української архітектури". Як графік, Василь Кричевський був творцем низки графічних праць, в тому числі проєктів державних гербів і печаті Української Народної Республіки, автором проєктів грошових банкнотів і поштових марок Української Держави. Народжений в селі Ворожба біля Лебедина на Харківщині, Василь Кричевський закінчив мистецькі і згодом університетські студії в Харкові. В час Української Національної Революції був співорганізатором і професором заснованої 1917 року і потім зліквідованої совєтським режимом Української Академії Мистецтв, згодом в 1921-1941 роках був професором Київських Архітектурного і Художнього Інститутів і був відзначений почесним докторатом з мистецтвознавства. В історії українського мистецтва здобув визначне місце також своїми малярськими працями та проєктами театральних і фільмових декорацій. Як педагог і вчитель виховав цілу школу послідовників. З 1944 року перебував на еміґрації у Німеччині і згодом у Венесуелі в Латинській Америці, де й помер у Каракасі 1952 року. Двадцятиріччя з дня його смерти і водночас сторіччя з дня народження Василя Кричевського було відзначене Науковою конференцією УВАН в листопаді минулого року в Ню Йорку.

Василь Кричевський

До розстрілу на Волині засуджені П. С. Ковальчук та І. З. Чайка; О. М. Кухарук на 15 років ув'язнення

Київ. — Місцева газета „Молодь України" подала в числі 4-му з 6-го січня ц. р. повідомлення РАТАУ про проведений на Волині суд над українськими націоналістами, що про нього передала була коротку інформацію Агенція Асосіейтед Пресс, як про це вже була згадка у „Свободі" з 11 січня ц. р. У повідомлені РАТАУ сказано:

„В селищі Торчин на Волині закінчився відкритий судовий процес над групою зрадників Батьківщини. 5 днів виїзна сесія Волинського обласного суду слухала справу П. С. Ковальчука, І. З. Чайки, О. М. Кухарука, які в роки Великої Вітчизняної війни, залишившись на тимчасово окупованій території, добровільно пішли на службу до гітлерівської поліції, а потім — у банди українських буржуазних націоналістів...

Довгі роки цим відщепенцям вдавалося приховувати свої злодіяння. Проте кара за вчинені злочини неминуча. Органами КДБ при РМ УРСР вони були викриті. Вину підсудних цілком доведено. П. С. Ковальчука та І. З. Чайку засуджено до найвищої міри покарання — розстрілу, О. М. Кухарука — до 15 років позбавлення волі і наступного заслання строком на п'ять років, з конфіскацією особистого майна всіх засуджених. Присутні із схваленням зустріли справедливий вирок".

У Парижі відбулися аж дві довгі наради з комуністами про В'єтнам

Париж. — У четвер 11 січня ц. р. відбулася нова шостигодинна строго засекречена нарада Генрі Кіссінджера і комуністичного проводиря Ле Дука То, та паралельно відбулося 173 з черги засідання „нормальної" конференції про В'єтнам. Зате не було в тому дні засідання „техніків" і Вілліям Сулліван, який головував американській делеґації на тій „технічній" конференції про перемир'я у В'єтнамі, взяв участь у конференції Кіссінджера з представниками Північного В'єтнаму. Знову на тій наполовину відкритій Паризькій „мировій" конференції про В'єтнам, після засідань якої обидві сторони подають короткий зміст наради і відповідають на запити журналістів, — на тому засіданні головою американської делеґації був Гейвард Ішам на місце амбасадора Вілліяма Портера, який відлетів до Вашинґтону на свій новий пост заступника державного секретаря, — а головою північно-в'єтнамської делеґації, Хуана Туї, який засідав разом із Кіссінджером, заступав Нгуєн Вінь Ві. На тій „нормальній" конференції вільні й комуністичні в'єтнамці весь час полемізували, чи В'єтнам є одностайною країною, чи поділеною на комуністичну і вільну частини. Представники Південного В'єтнаму покликувалися на прецедент Німеччини, яка стала поділеною на „дві держави одного народу" які недавно договорились із користю для їхнього й европейського миру. Комуністи рішуче заперечували застосовувати таку мірку до В'єтнаму й відмовлялися визнати, що демаркаційна лінія, яка розділює дві частини В'єтнаму від часу Женевської конференції у 1954 році, є чимсь більше, тільки тимчасовою військовою лінією. Оптимістичне світло на хід нарад Кіссінджера кинув несподівано генеральний секретар компартії СССР Леонід Брежнєв у Москві. Коли він чекав на летовищі під Менськом на прилет французького президента Жоржа Помпіду, він висловився перед журналістами, що „з хвилиною, як розпочались переговори (Г. Кіссінджера про В'єтнам у Парижі) — це значить, що обидві сторони рішені закінчити мирно конфлікт".

Французький президент Помпіду прилетів на зустріч із Брежнєвим до СССР

Москва. — У четвер 11-го січня ц. р. французький президент Жорж Помпіду прилетів разом із своїм міністром закордонних справ Морісом Шуманом до Совєтського Союзу на нараду з насправжнім большевицьким диктатором Леонідом Брежнєвим. Брежнєв очікував його на летовищі під Менськом, після чого вони негайно від'їхали до недалекої „дачі" на ділові розмови. Про їх зміст можна здогадатися із короткої розмови Л. Брежнєва з журналістами, коли він чекав на прилет французького літака. Брежнєв досить легковажно поставився до теперішньої Женевської американсько-совєтської конференції про обмеження стратегічної зброї, признавши тільки, що „особисто думаю, що зброєння треба трохи зменшити". Але він висловився проти переговорів про роззброєння між „бльоками" (західнім НАТО і східнім Варшавським пактом) та твердив, що „про роззброєння буде мова після паневропейської конференції". Становище Заходу протилежне: Захід узалежнює переведення тієї паневропейської конференції від успіху конференції про поменшення збройних сил в Середущій Европі. Власне ці справи — паневропейської конференції, яка мала відбутися літом чи осінню цього року і підготови до неї, яка тепер ведеться в Гельсинках у Финляндії, це головна тема нарад Помпіду і Брежнєва. Очевидно, там напевне буде мова й про В'єтнам та Близький Схід.

Ізраїль втрачає впливи в Африці внаслідку кампанії арабів

Єрусалим. — Ізраїльські лідери стривожені кампанією, яку на африканському континенті ведуть різні арабські держави, внаслідку чого вже значно зіпсувались відносини Ізраїлю з тим чорним континентом. Ще рік тому Ізраїль мав дипломатичні взаємини з 32-ма африканськими державами, тепер має їх вже тільки з 27-ма. Всі зв'язки з Ізраїлем порвали Уганда, Чад, Конґо, Нігер і Малі. Ізраїльська преса твердить, що багаті на нафту Савді Арабія і Лібія просто перекуплюють різні чорні держави, даючи їм більші матеріяльні користі з торгівлі та економічної допомоги, аніж вони її мали від Ізраїлю. Деякі муринські держави в Африці користувались ізраїльськими військовими інструкторами і мали з ним близькі торговельні й культурні зв'язки. Совєти тісно співпрацюють з арабами у підриванні зв'язків і впливів Ізраїлю на африканському терені.

УККА ЗАКЛИКАЄ ГРОМАДИ ДО ВІДЗНАЧЕННЯ СІЧНЕВИХ РОКОВИН

Ню Йорк. — Цього року, 22-го січня, сповниться 55 років з того часу, як у столиці України, Києві, була проголошена державна суверенність Української Народної Республіки і 54 роки від проголошення злуки всіх українських земель в одну соборну народоправну Українську Державу. Як у минулих роках, так і цього року, Президія Екзекутиви Українського Конгресового Комітету звернулася окремим листом до всіх членів керівних органів УККА та, зокрема, до всіх своїх Відділів в поодиноких громадах, закликаючи їх до найбільш врочистого відзначення роковин цих найсвітліших дат в новітній історії України. Закликаючи свої Відділи і Громади до відзначення цих роковин відповідними імпрезами у власних громадах, Президія Екзекутиви прохає і рекомендує, щоб вони окремими листами і телеграмами прохали своїх сенаторів і конґресменів у Вашинґтоні, щоб ті взяли участь у засіданнях обидвох Палат Конґресу ЗСА в тих днях, в яких там будуть проведені молитви в наміренні українського народу та щоб вони з цієї нагоди склали відповідні заяви. До всіх сенаторів і конґресменів звернувся вже в цій справі з відповідними вияснениями та проханнями президент УККА проф. д-р Лев Добрянський. Президія Екзекутиви УККА рівночасно закликає всі наші громади, щоб вони обов'язково постаралися, щоб місцеві американські газети згадали про ці роковини та їх значення, інформуючи рівночасно про їх відзначування в Америці.

ІВАН ОЛЕКСИН ОЧОЛИВ УКРАЇНСЬКИЙ РОБІТНИЧИЙ СОЮЗ ПІСЛЯ ВІДХОДУ АНТОНА БАТЮКА

Антін Батюк
дотеперішній довголітній голова УРСоюзу

Іван Олексин
новий голова УРСоюзу

Скрентон. — З днем 1-го січня 1973-го року в проводі другої після Українського Народного Союзу найбільшої української братської установи, Українського Робітничого Союзу, наступила зміна, як дотеперішній довголітній головний предсідник та один з найбільш заслужених громадських діячів-піонерів Антін Батюк відійшов на пенсію, а пост головного предсідника зайняв дотеперішній його заступник Іван Олексин, згідно з рішенням Головного Уряду цієї установи — як інформує офіціяльний орган УРС „Народна Воля". У своєму „Звідомленні і новорічному побажанні", надрукованому в „Народній Волі" з 28 грудня м. р. п. Антін Батюк інформує про свій відхід від активного проводу в УРСоюзі та заявляє, що „в особі Олексина УРСоюз дістав відданого справі союзовця, невтомного працівника і людину твердих громадських переконань" та закликає всіх урядовців і членів тієї установи до співпраці з новим головним предсідником. Від себе п. А. Батюк „з Новим Роком і новими обов'язками бажає новому голові УРСоюзу кріпкого здоров'я, сили і витривалости, щоб він міг успішно повести довірену йому установу до її світлого розвитку", а „урядникам і членам УРСоюзу, з якими мав честь працювати на протязі 30 років, бажає всього добра та дякує за довір'я і співпрацю". Українській спільноті в Америці п. Батюк бажає, щоб вона „віднайшла себе та зрозуміла своє завдання супроти українського народу в рідному краю".

Новий голова УРСоюзу п. Іван Олексин, по професії кресляр, народився в червні 1922 року в селі Вербилівці, Рогатинського повіту в Західній Україні. Перед обняттям обов'язків голови УРСоюзу, він з дружиною Наталією та дочкою Христиною і сином Ігорем жили в Рочестері, де п. Олексин належав до найактивніших громадян, зокрема серед і для молоді. Перебрання ним тепер важких і відповідальних обов'язків голови великої української установи супроводять найкращі побажання не тільки від урядовців і членів УРСоюзу, але цілком певно і від всієї нашої громади, зокрема урядовців і членів Українського Народного Союзу.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ПРОФ. Я. ПЕЛЕНСЬКИЙ ДОПОВІДАВ НА КОНВЕНЦІЇ АСОЦІЯЦІЇ ІСТОРИКІВ

Ню Орлінс. — Професор д-р, д-р Ярослав Пеленський (Айова Університет) виголосив доповідь на тему „Роля гайдамаків у занепаді Польщі на спеціяльній ювілейній сесії, присвяченій 200-річчю першого поділу Польщі (1772), яка відбулася в рямках 87-ої конвенції Американської Історичної Асоціяції в днях 28-30 грудня 1972 року в Ню Орлінс, Луїзіяна. В цій доповіді професор Пеленський видвигнув ряд нових гіпотез про гайдамацькі рухи в Україні та їх вплив на послаблення й упадок польської держави. Предсідником цієї сесії був професор д-р Василь Дмитришин (Портланд Стейт Університет).

РІЗДВЯНА ПРОСФОРА ООЧСУ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Об'єднання Жінок Організації Чотирьох Свобід України (ОЖ ОЧСУ) влаштовує в суботу 20 січня ц. р. разом із Другим Відділом ООЧСУ традиційну Різдвяну Просфору. У програмі: колядки, доповідь, деклямації та виступи юних бандуристів. Просфора відбудеться в Домі Організацій Визвольного Фронту при 315 Схід 10 вулиця. Початок о год. 6-ій вечора.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Голос сумління чи гіпокризія

„Коли ми зірвали з нашою ізоляцією, то прокинулись із сумлінням", — заявив шведський прем'єр Оляф Пальме. Те сумління він виявляв два роки тому, коли марширував вулицями Стокгольму разом з комуністами й гіппі, демонструючи проти американської „агресії" у В'єтнамі, і тим самим сумлінням виправдував своє недавнє порівняння американських налетів проти Північного В'єтнаму із злочинами, доконуваними в гітлерських кацетах смерти. В реакції американський Уряд повідомив названого прем'єра, що призначений на місце відкликаного з Вашингтону новий амбасадор Швеції є покищо „небажаною особою", і тому не слід присилати його, — так само зупинено поворот до Стокгольму американського шарж д'аффер, який заступав там амбасадора ЗСА. Шведський прем'єр Оляф Пальме заявив, що він не відмовиться й надалі критикувати американську політику, якщо так йому наказуватиме сумління...

Але сумління шведського прем'єра мовчало і мовчить, коли на велетенському просторі СССР проводились і доконуються звірства большевицького режиму. Вичисляючи нацистські жорстокості з часу останньої світової війни, Оляф Пальме включив до них і Катинь, і не зазначив, що у Катинському лісі кілька тисяч польських старшин згинули з рук не німців, а большевиків, тих самих, до яких ті польські старшини маршували у вересні 1939 року, як до своїх „союзників". Правда, Оляф Пальме заявився був проти інвазії совєтських військ до Чехо - Словаччини, але поза тим він глухий і німий на все те, що діється поза залізною завісою. І коли можна припускати, що уряд Швеції і шведська преса не дуже орієнтуються у тому, що діється в Танзанії чи Гамбії, то вони напевно добре поінформовані про відносини на Сході Европи, з історією якого була тісно пов'язана історія Швеції, колишньої союзниці України за козацької Гетьманщини.

Прикметною рисою сучасних американських і міжнародних лібералів є дві мірки, два обличчя, два сумління. Вони надзвичайно вразливі на всі „кривди", які діються в'єтнамським комуністам, муринам у Південній Африці й Родезії чи чорним екстремістам в Америці. Але не вважають за щось, проти чого варто протестувати: масові вбивства цивільних людей комуністами у Південному В'єтнамі, нелюдські засуди й переслідування в Україні, стріляння поліціянтів в Америці з окликами „вся влада народові". Тут сумління Оляфа Пальме і йому подібних мовчить. Бо не сумлінням керується той шведський прем'єр і всі йому подібні ультраліберали, а — гіпокризією і демагогією.

Філософія в УССР

Згідно з повідомленням видаваного у Києві, почавши з 1968 року, науково - теоретичного журналу „Філософська Думка" (ч. 5-те за вересень - жовтень 1972 р.), там відбулася ще в червні 1972 р. установча конференція Українського відділення Філософського Товариства СССР. Як зазначено в повідомленні, „Конференцію скликано відповідно до постанови установчого з'їзду Філософського Товариства СРСР та згідно зі Статутом Товариства, які передбачають створення відділень та груп Товариства в республіках і областях.

Факт створення такого „відділення" дуже показовий для правно - державного становища Української ССР та звеличуваної совєтськими пропагандистами її „суверенности" і „незалежности". Не зважаючи на те, що згідно з конституцією УССР вона навіть „зберігає право виходу з Союзу Радянських Соціялістичних Республік", її громадяни не мають ніякого права засновувати окремі наукові товариства й організуватися в них для таких чи інших завдань. Усі існуючі на території УССР популярно-наукові, як, наприклад, товариство „Знання" Української ССР, чи науково - технічні чи й взагалі будь-які наукові товариства — це тільки „відділення" таких же всесоюзних товариств, що діють за їхніми статутами і під їхнім наглядом та проводом. Таким самим буде й новозасноване „Українське відділення" Філософського Товариства СССР.

Ще більш показові „завдання" й „цілі" цього „відділення". З наукою вони мають дуже мало спільного. У „зверненні" конференції, адресованому до ЦК КПСС, так і сказано, що „як найважливіше своє завдання Українське Відділення Філософського Товариства СРСР розглядає пропаганду марксистсько - ленінського світогляду, ідей марксизму - ленінізму", і що „філософи Радянської України, як і всієї країни, будуть і далі вести непримиренну боротьбу з різними формами і проявами ворожої ідеології, антикомунізму, буржуазними і дрібнобуржуазними філософськими концепціями, ідеологією буржуазного націоналізму і сіонізму". Звузити більше філософію до таких абсурдних меж, мабуть, таки годі.

До якої забріханости в цьому напрямку дійшли „філософи" Української ССР може свідчити і той факт, що на видаваному Інститутом Філософії Академії Наук УССР журналі „Філософська Думка" вони значать, що рік заснування цього журналу 1927, ніби для підкреслення, що виходить він уже 45 років. Проте, ні в одній українській енциклопедії, ні в УРЕ, ні в УРЕС немає згадки про такий журнал в 1927 році, ні в наступних роках, коли у висліді проведеного московським режимом розгрому української науки були винищені фізично провідні українські філософи і припинені на протяг яких 30 років усі праці, дослідження й будь-які публікації в цій ділянці. До чого ж зведено всю філософію в УССР — показують вище цитовані „завдання".

Сенатор Істленд домагається привернення смертної кари в ЗСА

Вашингтон. — Практично в ЗСА скасована смертна кара, як така, що нібито протирічить Конституції цієї країни. Однак, коли розбій починає переходити всі межі, тоді з'являються між законодавцями люди, які домагаються привернення смертної кари. Голова Юридичного Комітету Сенату сенатор Джеймс Істленд вніс законопроєкт, за яким справи вбивства поліцаїв і пожежників будуть розглядати не місцеві власті, а федеральні суди. Трагедія в Ню Орлінсі, де загинули багато безневинних людей, а злочинець чи злочинці стріляли навмисне по поліції, зайвий раз переконала сенатора Істленда в крайній потребі відновити кару на горло, як найвищу міру покарання. Людям, які сприятимуть арештові винних у вбивстві поліцаїв або пожежників, будуть виплачувати по 50 000 долярів за допомогу в боротьбі проти тих, хто захитує основи правопорядку в Америці. Законопроєкт буде винесений на обговорення Сенату й Палати Репрезентантів.

Панас Феденко

ДУМКИ НА НОВИЙ РІК 1973

(3)

На українських землях під владою австро - угорською аж до кінця XIX століття романтичне москвофільство (а часто матеріялістичне - продажне), мов гнила колода, перегородило шлях розвитку української літературної мови. Ще й досі недобитки цього непорозуміння доживають віку між американськими „угрорусами" та „лемками".

Комплекс інферіорности старається розвивати большевицька Москва серед усіх народів совєтської імперії, не в найменшій мірі між українцями. Для теперішньої московської шовіністичної ідеології придалася давня теорія „Триєдиної Руси": Київ для московських імперіялістів — „колиска російської державности". Так колись вчили в школах за царського режиму: „Русь у Києві народилась, у Москві вихована, у Петербурзі виросла"... А коли так, то треба „діялектично" вернути розрізнених історією „малоросів, великоросів і білорусів" до давньої „єдности" і сполучити їх мовою „старшого брата"... І вже за „царя Сталіна" почався наступ на українську мову. Результати наступу немалі. Історик - комуніст Рой Медведєв пише в своїй книзі, яка вийшла недавно в Амстердамі, що в Києві лишилося зовсім мало українських шкіл. Все інше — помосковлене („Книга о социалистической демократии").

Не було б дива, коли б це насильство над нашою мовою і культурою чинили самі тільки росіяни. На жаль, взялися „катам помагати" комуністи українського роду. Одні сидять у Москві на високих посадах (Підгорний - Подгорний, Полянський, може й Гарбузов, бо росіянин звався б „Арбузов", Москаленко, Гречко); а менші маланчуки, скаби та всякі „сики" ширять в Україні асиміляцію - помосковлення. Були такі „няньки, дядьки отечества чужого" (слова Шевченка) за царського режиму, як Василь Шульгин, Анатолій Савенко, Володимир Родзянко, Пихно та інші. Отже, теперішні ренеґати мають „славну" (цареславну) традицію...

На відміну від положення України під царатом до року 1917, коли свідомих українців на Наддніпрянщині була жменька, і навіть слово „українець" треба було роз'яснювати нашим людям (М. Грушевський видав у Києві 1917 р. брошуру — „Хто такі українці і чого вони хочуть"), тепер є сотні тисяч освічених людей на нашій землі, які називають себе українцями і уживають рідної мови, не зважаючи на натиск згори, що вимагає „злиття". Національної свідомости в нашому народі Москві вже не вдасться задушити.

Головна небезпека в колонізації України російським елементом. Москва поспішає колонізувати Балтійські країни і Україну і накидає цим народам російську мову, щоб створити одномовний „совєтський народ". Одночасно українців, молдаван із Басарабії та балтійців примушують переселятися в Середню Азію та на Сибір, де вони не мають рідної школи й преси і мусять „зливатися" з росіянами. Єдине, що може гальмувати політику російської колонізації й шовінізму — це малий приріст людности на Московщині: внаслідок індустріялізації російська людність оселилася у великій частині по містах, і там число народжень спадає. Однак, запаморочені успіхами ватажки в Кремлі на це не вважають, вони пам'ятають поради Леніна, як розв'язати національне питання під комуністичною диктатурою. Ленін писав, що треба народи „перемішувати"...

Сіоніст про українську проблему

Володимир Жаботинський був співробітником журналу „Украинская Жизнь" (Москва, 1912-17). Цей місячник виходив під редакцією С. Петлюри для інформації російського і „малоросійського" суспільства про українське культурне й політичне життя. Видатний діяч сіонізму В. Жаботинський писав статті в „Українській Жизні" та в пресі російській і жидівській на національні теми. Після другої світової війни Жаботинський був одним із організаторів армії Ізраїльської держави.

1922 року вийшла в Берліні збірка статтей Жаботинського під заголовком „Фельетоны". У тій книжці є також статті Жаботинського, надруковані в Росії перед революцією 1917 року. В них він старався вияснити вагу українського питання для будучности Російської імперії. В одній статті Жаботинський писав:

„Якщо вважати малоросів та білорусинів за окремі національності, то панівна (російська — П. Ф.) національність сама буде в меншості. Тому можна сміливо сказати, що вирішення спору про національний характер Росії майже цілком залежить від позиції, яку займе 30-мільйоновий український народ. Якщо він згодиться обрусіти, то Росія піде однією дорогою, а не згодиться, то вона хоч-не-хоч піде іншим шляхом. Прекрасно це зрозуміли праві в Державній Думі (російський безправний парлямент за царського режиму — П. Ф.). Коли рішалося питання про мови в неросійських школах, то вони, задля сміху, голосували навіть за якихсь „шайтанів" і „казанських греків"; вони навіть не піднесли рук проти жидівської мови... А коли дійшло до української мови, то покинули жарти і хитрі розрахунки і просто піднесли руки проти, бо почули, що тут найнебезпечніше місце, рішальний крок, де не слід ні жартувати, ні хитро мудрувати" (ст. 151).

В 1912 році до російських чорносотенців, що вели непримиренну пропаганду проти українства і накликали на українську культуру нові „бичі й скорпіони", прилучив свій голос російський ліберал німецького роду Пьотр Бернгардович Струве. В журналі „Русская Мысль", що виходив у Москві під його редакцією, Струве вмістив статтю „Загальноруська культура та український партикуляризм" (січень, 1912 р.). Струве закликав російську інтелігенцію виступити проти української культури й мови „без двозначностей і потурання" („без двухсмысленностей и поблажек"). Отже, російський ліберал приєднався до „народного фронту" з царським держимордою, що гнобив і найменший вияв української національної свідомости.

Жаботинський дав достойну відповідь П. Струве, який хвалився тим, що російська мова запанувала в українських містах. Жаботинський писав:

„Чи то диво, що на тім полі, дощенту спустошеному і розораному старанням поліціянта („урядника"), так легко, без усякої конкуренції зійшли посіви тієї культури (російської — П. Ф.), яку урядник подекуди толерував? І теперішній розквіт її (російської культури — П. Ф.) у Києві не доказує, що це сталося тільки завдяки її власній силі, що вона і без урядника все одно заглушила б усі сусідні паростки і запанувала б самодержавно. Навпаки, П. Б. Струве сам не буде заперечувати, що коли б замість указу про заборону української культури з'явився був 1876 року указ про дозвіл вести українською мовою навчання в народних школах і гімназіях, то шановному публіцистові ледве чи довелось би так переможно твердити, що в Києві без російської мови не можна бути культурною людиною" (ст. 163).

В своїх статтях Жаботинський звертав увагу на маси української сільської людности, що зберегли свою мову і національний характер під царським режимом, поряд з містами, в яких ішла русифікація:

„За цими містами колишеться суцільне майже 30-мільйонове українське море. Загляньте колинебудь не тільки в центр його, в якинебудь Миргородський або Васильківський повіт, загляньте в його околиці — в губернії Харківську й Воронізьку, коло самої межі, за якою починається великоросійська мова, і ви здивуєтесь, до якої міри неторкнутим, незмішаним залишилось суцільне українське море. Є на цій межі села, де по сей бік річки живуть „хахли", а по той бік — „кацапи". Живуть кілька віків поряд і не змішуються. Кожна сторона розмовляє посвоєму, одягається по-своєму, зберігає свої звичаї; женяться тільки з своїми, цураються одні одних, не розуміють і не шукають взаємного розуміння".

І Жаботинський із факту „стабільности", тожсамости української народної маси робить політичні висновки:

„Не можна заперечувати, що „відштовхування" від чужородця — це одна з ознак присутности національного інстинкту, особливо там, де національна індивідуальність, через зовнішнє гноблення, не може знайти позитивного виразу. В такій ситуації „відштовхування", яке спостерігаємо на етнографічних межах, хоч - не-хоч є найкращим доказом того, що пригноблена національність стихійно противиться зміні свого єства, і що справжні шляхи його нормального розвитку йдуть в іншому напрямі. Такий стихійний настрій кожної великої однорідної маси; такий і стихійний настрій 30-мільйонового українського простолюддя" (ст. 189-191).

(Продовження буде)

Леонід Полтава

РОЗБУДОВУЙМО ЗБУДОВАНЕ

Будуючи нове, не забуваймо й про те, що вже збудоване і що треба розбудовувати далі. Не кожна етнічна чи національностева спільнота в Америці може похвалитися власною вищою школою, як українська — дворічним коледжем для дівчат (усіх віровизнань) Менор Джуніор Коледжем поблизу Філядельфії, що саме відзначив 25-річчя своєї діяльности.

Коротко з історії

Менор Джуніор Коледж був заснований стараннями й заходами українських Сестер Василіянок, які спершу закупили землю за 15 миль на північ від центру Філядельфії, потім започаткували в старому будинку на Факс Чейс Менор школу, потім після великих зусиль добилися визнання у стейтових і федеральних властей і, врешті - решт, створили Менор Джуніор Коледж, вищу школу, визнану повністю всіми властями. У ній дівчата із середньою освітою набувають знань і фахів та по двох роках студій ідуть на добре платну працю, або ж ідуть безпосередньо на третій курс університету. На недавньому бенкеті з нагоди 25-річчя Коледжу представники федеральних, стейтових та міських властей висловлювали дирекції Коледжу, на чолі з президенткою Матір'ю Ольгою, ЧСВВ, поздоровлення і признання, а оглядаючи велику бібліотеку стверджували, що такої прекрасної будови й такого модерного обладнання не всюди можна знайти і при давніх коледжах.

Спершу до Менор Коледжу приймали тільки студенток католицького віровизнання, з часом настала зміна і у цьому студійному році, наприклад, в Менор Коледжі навчаються серед студенток: 38 римо - католичок, 9 католичок - українок, 9 дівчат - протестанток, 1 жидівського віровизнання і 3 не християнського віровизнання, а серед студенток-випускниць є 45 римо-католичок, 3 католички - українки, 11 протестанток та одна православна українка. Лекції читають 4 Сестри Василіянки з вищою освітою і запрошені професори та 19 інструкторів - лекторів, які працюють не повний рік, в адміністрації затруднені 7 осіб.

Згадуючи про минуле, старші члени Ради Довірених самі стверджують, що колись не всі вірили в можливість такого великого розвитку Менор Джуніор Коледжу, який розпочинав своє існування в старій хаті.

Менор Коледж розбудовується

Велике гарне подвір'я серед чудової природи, вигідна паркувальна площа, світлі великі будови Коледжу: Неустаючої Помочі — де відбуваються студії, св. Йосафата — де приміщений зручний гуртожиток на 100 студенток, св. Василія — де розміщені бібліотека й канцелярії (разом ці будови займають 80 348 квадратових стіп), із смаком оздоблена Каплиця, історична Українська Кімната, світла й гарна кафетерія — це зовнішній образ української вищої школи в ЗСА, Менор Джуніор Коледжу. Саме закінчили будову бібліотеки на 60000 томів, і в ній уже є 25 000 книжок та до неї приходять 175 періодичних видань різними мовами. У бібліотеці є окремий Український Відділ, і Дирекція буде вдячна за кожний книжковий дарунок. Ще не встигла як слід висохнути фарба в бібліотеці, а дівчата з Українського Клюбу ще не встигли пошити заліс до всіх великих і високих вікон, як Дирекція вже закупила й інсталювала в бібліотеці на другому поверсі: читальні столики й кімнати - читальні, машини для читання мікрофільмових текстів, машини для слухання лекцій (крім англійської, тут вивчають французьку, еспанську, українську, італійську та ін. мови, на вибір студенток), „тейп-рекордери" для прослухування музики; є окрема кімната рідкісних видань тощо.

Розбудовується Менор Джуніор Коледж не лише, сказати б, фізично. З цього навчального року розпочалися виклади на різних вечірніх курсах, на які приймають і жінок, і чоловіків різного віку і які вже відвідують біля 80 осіб, щоб у кінці дістати дипломи або підучити англійську, українську та ін. мови, чи просто навчитись швидко писати на друкарській машинці тощо.

Розбудовується Коледж і в суто українському розумінні, про що також дбають Сестри - Василіянки. У Коледжі викладачем музики й співу працює молодий український диригент проф. Михайло Длябога; до Ради Довірених, що контролює активність і стан справ та фінансів у Коледжі, ввійшли в 1972 р. такі українські відомі громадські діячі, як

(Закінчення на стор. 6-ій)

З НАШИХ БУДНІВ

Зустріч над Делеваром

Дозвольте доповнити мою „Хроніку поточних подій" за 1972-ий рік наприкінці й згадати, що моя минулорічна зустріч з св. Миколаєм відбулася у Філядельфії, між пластунками - „Чортополохами". Дотепну миколаївську сценку пера інж. Зенка Чайківського акуратно виконала пластова молодь, треба сказати — в наскрізь модерністичному стилі. Так, для прикладу, св. Миколай, одягнений в лещатарський стрій, з'їхав з неба на Землю на лещатах; горті в спортових светерах зробили для нього „витяг", трохи подібний до того, що є на Союзівці, а безкрилі янголи в міні-спідничках підбігали за ним з подушками, щоб підстелити під Небесного Гостя щось м'якеньке, якби „забив макуха"...

В цьому місці мушу зробити маленьке зауваження авторові та й одночасно режисерові сценки, що він мав небувалу оказію поставити її, цю сценку, ще модерніше, — „ап ту дейт", як кажуть американці. Адже тогож 19-го грудня 1972-го року, свято за нашим, „старим" стилем — на св. Миколая, верталися з Місяця три американські астронавти, члени залоги космічного корабля „Америка". В сценці можна було показати, як св. Миколай, гимкуючи з неба на Землю, проситься в астронавтів, щоб узяли його „на палець". Звичайно, астронавти, побожні хлопці, не відмовляються дають святцеві „райда" і він з відповідною парадою сідає разом з ними на водах Пацифіку!

Велл... Кожний автор має свою, як казали римляни, ліцензію на поетику чи на драматичну творчість. Колезі З. Чайківському прийшла до голови ідея поставити свого Миколая на лещата. Я посадив би свого в капсулю „Аполло 17" — хай летить! Подорож безпечна, гарантована, бо ще досі не траплялось випадку, щоб повітряні пірати „гайдженули" такий екіпаж на Кубу. А, подруге, це була для св. Миколая, либонь, остання нагода відбути таку мандрівку коштом платників федерального податку. Ви знаєте, на полеті „Аполло 17" закінчується цілий цей проєкт і в майбутньому, кажуть, американці запускатимуть на Місяць космічні кораблі вже на спілку з совєтським партнером... А тоді — пропало діло, святий отче Миколаю! Совєтчики напевно не дозволять американцям брати тебе „на палець", скажуть, що ти — мракобіс і везеш у мішку опіюм для народу чи якусь іншу маріхуану.

Якби хтось ще спитав, який дарунок приніс мені Миколай в Місті Братньої Любови, то мушу признатися, що ця приємність спіткала мене днем раніше, а то на славному ювілею „Самопомочі", в гостинній залі „Тризуба", коли шановна подруга, проф. Зоя Маркович, подарувала мені свою, недавно видану друком, збірку пісень з нотами п. з. „Співають Соловейки". А співають вони, сімейне тріо „Соловейки", справді прекрасно, за що дай їм, Боже, здоров'я і багато успіхів у цьому новому, 1973-му році!

Ікер

УКРАЇНСЬКИЙ ВІСНИК

ВИПУСК VI

Березень 1972

(13)

55. „І. Дзюба... просто мало освічена людина (Стенчук, стор. 114); „Це ж саме можна сказати про „знання" І. Дзюбою творчости..." (там же, стор. 117); „І. Дзюба, очевидно, через свою неосвіченість ставить..." (там же, стор. 119); „Будь-який порядний дослідник із сорому згорів би, викладаючи оте все, що пише І. Дзюба" (стор. 121); „Величезні проломи зяють", тільки не в українській літературі, а в його власних знаннях про неї" (стор. 122); „свою некомпетентність виявляє Дзюба, коли говорить..." (стор. 125); „Ач як демонструє ерудицію І. Дзюба" (стор. 129); „Але годі, бо ці нотатки — не курс для ліквідації культурної відсталости І. Дзюби" (стор. 131); „Тому й не зайве підкреслити виняткову теоретичну і літературно-мистецьку необізнаність І. Дзюби..." (стор. 131-132).

Думається, що вся справа в тому, що в той час, коли йшла передплата на УРЕ, І. Дзюба черговий раз був безробітним і не зміг придбати цього солідного видання, яке б допомогло йому, як Вам, стати ерудитом, компетентним, стати „порядним дослідником" і „просвіщати" інших...

56. „Він намагається довести, начебто будь-яке вільне і публічне обговорення національного питання і національної політики в нашій країні затискується і переслідується... Сказане І. Дзюбою — гола фраза. Факти говорять про протилежне".

(Б. Стенчук, стор. 136)

Тут Ви маєте рацію, я, наприклад, вільно дискутував про нашу національну політику не тільки в кабінеті слідчого і в суді, але навіть в камері з іншими в'язнями. І нікого не боявся.

∴

57. „Наприклад, ще 1963 року (до написання Дзюбою свого твору) в місті Фрунзе відбулася всесоюзна координаційна нарада соціологів з національного питання, ...справедливо піддала критиці *(підкреслення наше — Б. С.) серйозні недоліки в науко*вій розробці ряду проблем розвитку міжнаціональних стосунків *(а тут підкреслення вже наше — В. Ч.) в умовах переходу від соціалізму до комунізму".*

(Б. Стенчук, стор. 136-137)

Критикувалася, як бачите, не жива практика національного будівництва, не вади у вирішенні питання, а лише „недоліки у науковій розробці". Бо й справді, такі теоретики Вашого „інтернаціоналізму", як Абілов, Дешерієв, Калтахчин, Маланчук, явно не встигають підганяти Леніна до „потреб сьогоднішнього дня". Чому б їх не покритикувати? Щоб були оперативнішими і гнучкішими...

∴

58. „Пропонуючи замінити так звану русифікацію на українізацію, І. Дзюба, власне, закликає до „заміни однієї буржуазної форми будівництва національних взаємозв'язків іншою, *не менш реакційною".*

(Б. Стенчук, стор. 140)

Забалакавшись, Ви не помітили, як доречно назвали продовжувану у нас русифікацію буржуазною і реакційною формою будівництва національних взаємозв'язків.

∴

59. „Багатюща і пісенна українська мова не потребує примусового поширення серед населення, як цього вимагають націоналісти, бо будь-який примус стосовно до будь-якої мови може викликати тільки недоброзичливість до неї. Ось що заповідав нам В. І. Ленін".

(В. Стенчук, стор. 141)

Очевидно, тільки тому, що російська мова „не багатюща і пісенна", вона „потребує примусового поширення серед населення", як це роблять шовіністи, забуваючи, що „будь-який примус стосовно до будь-якої мови може викликати тільки недоброзичливість до неї. Ось що заповідав нам Ленін".

(Продовження буде)

УСЯ ЦЬОГОРІЧНА КОЛЯДА НА ХАРИТАТИВНУ АКЦІЮ ЗУАДК!

Пожертви висилати: UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE
1321 W. LINDLEY AVE. PHILADELPHIA, Pa. 19141

3-тя ФОТОГРАФІЧНА ВИСТАВКА УФоТо

— відбудеться —

у Філядельфії, в неділю, 28 січня 1973

від 8-ої год. ранку до 1:30 по пол.
в залі ЦЕРКВИ ХРИСТА ЦАРЯ
1627 W. Cayuga Street.
ВСТУП ВІЛЬНИЙ.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

През. Ніксон проголосив скасування обов'язкової контролі цін і платень

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Президента взагалі скасовано всяку контролю комірних оплат. Для нагляду над розвитком господарського життя в країні Президент покличе, в додатку до Ради коштів прожитку, яку очолив гарвардський економіст д-р Джон Данлап, комісії праці і промислу, для справ харчової індустрії, здоров'я, здоровної індустрії, стабілізації будівельного промислу та справ відсотків і дивіденд. Американські господарські кола в засаді позитивно оцінили новий плян президента Ніксона, що знайшло свій вислів на біржі, де значно піднеслися ціни на вартісні папери. Деякі підприємці. однак. вважають, що скасування обов'язкової контролі неґативно позначиться на боротьбі з інфляцією. Коли йдеться про Конґрес, то республіканські конґресмени і сенатори підтримують нову ініціятиву Президента, а демократи ставляться до цієї ініціятиви з резервою.

Заступник секретаря оборони не виключає застосування атомової зброї у В'єтнамі

Вашингтон. — Номінований президентом Ніксоном новий заступник ссекретаря оборони Вілліям Клементс не виключає можливоси застосування атомової зброї у Північному В'єтнамі при надзвичайних обставинах, але він говорив про це в чисто теоретичному пляні. Відповідаючи на запитання під час переслухання в Сенатській комісії у військових справах, В. Клементс сказав, що відповідь на таке запитання вимагає докладних студій. Коли сенатор Гаролд Гюдж, демократ із Айови, запитав заступника секретаря оборони, колишнього бизнесмена з Даллесу, „чи він рекомендував би застосування атомової зброї, коли б паризькі переговори ні до чого не привели", В. Клементс сказав, що „я не можу сказати ні так, ані ні". Він сказав також, що не можна цілковито виелімінувати застосування атомової зброї, але одночасно додав, що „це не означає, що я буду за застосуванням атомової зброї".

ЛЯЛЬКОВИЙ ТЕАТР НА „ЯЛИНЦІ" В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — У неділю 14 січня в залі школи св. Юра при 6-ій вулиці о 2.30 по полудні розпочнеться „Ялинка", підготована 83-ім Відділом СУА в Ню Йорку. У програмі, між іншими точками, буде вистава Лялькового Театру під керівництвом п-і Ольги Гасцької, який покаже „Ялинку двох зірок". Виступатимуть також діти із Світлички, буде дитяча забава тощо.

НОВИЙ ВІДДІЛ ОЖ ОЧСУ

Рочестер, Н. Й. — У Рочестері засновано новий, молодечий Відділ Об'єднання Жінок Оборони Чотирьох Свобід України, ОЖ ОЧСУ. Управу нового Відділу очолила п-і Галя Гулькевич, до Управи ввійшли: містоголова Леся Жмур, скарник Люба Зінчин, секретар Дарія Гавришків. Головою Головної Управи ОЖ ОЧСУ в ЗСА є мґр Уляна Целевич.

ЗАКОРДОННІ СТУДЕНТИ В УКРАЇНІ

Виступаючи на Генеральній Асамблеї ОН, представник УССР Удовенко повідомив, що „торік у навчальних закладах України налічувалося понад 3 000 студентів з 32 країн Азії, Африки і Латинської Америки, що розвиваються. За останні 5 років у цих країнах на будовах, які ведуться з допомогою СССР, підготовано багато сотень спеціялістів з місцевого населення". Доповідач сказав, що в цьому році „на постійно діючих у Запоріжжі курсах інженерів - металюргів навчалися десятки спеціялістів з 16 країн Азії, Африки, що розвиваються". Закордонним студентам дають не лише технічні знання — їм викладають також „історію комуністичної партії".

В глибокому смутку повідомляємо
Рідних, Приятелів і Знайомих,
що в середу, 10-го січня 1973 р. по довгій і важкій недузі, заосмотрений Найсвятішими Тайнами, відійшов у Вічність у Філядельфії, Па. на 58 році життя,
наш Найдорожчий
ЧОЛОВІК, БАТЬКО, ДІДО, БРАТ і ШВАҐЕР

бл. п.
Інж. ЙОСИФ ФИЛИПОВИЧ

був. ревізор Ревізійного Союзу Українських Кооператив у Львові.

ПАРАСТАС — в п'ятницю, 12-го січня ц. р. в 7-ій год. вечора в похоронному заведенні Насевич-Бренан при 858 Пів. 22-га вул. у Філядельфії, Па.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбудуться в суботу, 13-го січня 1973 р. о год. 9-ій ранку з того ж заведення до української католицької церкви св. Миколая при 24-ій і Попляр вул. у Філядельфії, звідки Тлінні Останки будуть відпроваджені на Вічний Спочинок на Український Католицький Цвинтар у Факс Чейсі.

Горем прибиті:
ОСИПА — дружина
ЗИНОВІЙ — син з дружиною КАТРУСЕЮ
ОЛЕНА ФИЛИПОВИЧ — сестра
ІРЕНА МІЛЯНОВСЬКА — сестра
СОФІЯ ВОНТОРСЬКА — сестра з родиною
ТЕОДОЗІЙ — брат з родиною
КОРНИЛО — брат з дружиною
ЕВСТАХІЙ — брат
ЙОСИФ, РОБЕРТ і МАРУСЯ — внуки
ОЛЬГА й ЕВГЕН ФИЛИПОВИЧ з сином АНДРІЄМ — кузини
СТЕФАНІЯ і НЕСТОР ФИЛИПОВИЧ з родиною — кузини
і дальша Родина

Замість квітів на могилу, проситься складати пожертви на Фонд Верховного Архиєпископа Йосифа VII, або на Фонд Катедри Українознавства у Гарварді.

Адреса Родини:
2116 Mt. Vernon St., Philadelphia, Pa. 19130

Замість квітів на свіжу могилу Дорогого
бл. п. д-ра **КОРНЕЛЯ ВАЩУКА**
був. адвоката у Делятині, був. старшини УСС і УГА,
був. політичного в'язня у Львові і Станиславові
складаємо 30.00 долярів
на Фонд „Церква в Потребі"
сестра: Євгенія КРЕХОВЕЦЬКА з мужем Василем
сестрінка: Ірена КОПИТКО з мужем мґр. Богданом
сестрінець: Корнель КРЕХОВЕЦЬКИЙ з дружиною Савою

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. інж. Романа Гойдиша
складають на Українські Студії в Гарварді:

Марія КАРПЕВИЧ	$25.00
Христина КАРПЕВИЧ	10.00
Ксеня і Бирт РЕНФРОЕ	10.00
Олена і Юрій ЧОРНИЙ	25.00

Ділимося смутком, що у вівторок, 2-го січня 1973 року у Fairfield, Conn. відійшов від нас на Вічний Спочинок, на 59-му році життя
наш Найдорожчий
ЧОЛОВІК, ТАТО і ДІДО

бл. п.
ФЕДОР ГОВЕРА

нар. в с. Нивочин коло Станиславова, Україна, б. член 84-го Відділу УНСоюзу.

ПОХОРОН відбувся в четвер, 4-го січня 1973 року з української католицької церкви Пресв. Марії на цвинтар Oaklawn.

В глибокому смутку:
дружина — АННА
сини — ДАН, ЯРОСЛАВ і НИКОЛА
і три внуки
Хай Американська Земля буде Йому легкою.

В ДРУГУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Незабутнього
ЧОЛОВІКА і БАТЬКА

бл. п.
Володимира Йосиповича БАСЮКА

буде відправлена

ПАНАХИДА
в четвер, 18-го січня 1973 року
після Вечірні

в Церкві СВ. ПОКРОВИ у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.
Овклейн і 12-та St.

РОДИНА

Замість квітів на могилу
бл. п. МАРІЇ ЧЕХУТ
на „Церкву в Потребі" зложили:

Роман ДАНИЛЕВИЧ	$10.00
Софія й Олег КУДРИКИ	15.00
Галина й Іван ЛЮБАЇ	30.00
Іванка й о. Андрій НАЗАРЕВИЧІ	20.00
Андрій ТУРЧИН	30.00
Юрій ФЕДИНСЬКИЙ	10.00

Подаємо до відома сумну вістку, що дня 23-го грудня 1972 року відійшов у Вічність на 86-му році трудолюбивого життя, в Україні наш Найдорожчий БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.
о. ВАСИЛЬ МАНДРУСЯК

бувший довголітній парох села Синьків коло Заліщик.

В глибокому смутку:
ЛЮБОВ — донька з мужем БОГДАНОМ і сином ЮРКОМ
ЗЕНОН — син з дружиною МИРОСЛАВОЮ і дітьми: ОРЕСТОМ, ІРКОЮ і МАРКОМ
РОМАН — син з дружиною НАДЕЮ і донькою МАРІЙКОЮ
МИРОСЛАВ — син з дружиною ЗІРКОЮ і дітьми: ЛЮБОМИРОМ, РОМКОМ і РОКСОЛЯНОЮ

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

КОМІТЕТ
ОБ'ЄДНАНИХ УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ
м. НЮ ЙОРКУ
ВІДДІЛ УКРАЇНСЬКОГО КОНҐРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ
— ВІДЗНАЧАЄ —

в неділю, 21-го січня 1973 року, година 4:00 по пол.
в залі FASHION INSTITUTE, 225 West 24th St., N.Y.C.

СВЯТО САМОСТІЙНОСТИ і СОБОРНОСТИ

ПРОГРАМА:

Відкриття — адв. Р. Гуглевич. Проклямація Українського Дня — губернатора стейту Н. Рокефеллера і мейора міста Дж. Ліндсея — адв. М. Пізнак. Святочну промову виголосить д-р Вол. Базарко.

У МИСТЕЦЬКІЙ ЧАСТИНІ:

Хор „ЖАЙВОРОНКИ" Осередку СУМА в Ню Йорку, під диригентурою інж. Р. Степаняка; Солістка Г. Андреадіс — меццо-сопрано; Декламація — Вибір із поезій О. Олеся — студентка Л. Голюка (СМС).

Того ж дня в усіх українських церквах Ню Йорку будуть відправлені

УРОЧИСТІ СЛУЖБИ БОЖІ
В НАМІРЕННІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ
В церкві св. Юра в Ню Йорку, о год. 12-ій в полудне.

До участи у святкуваннях запрошуємо українські Молодечі та Комбатантські організації і все Українське Громадянство.

Квитки вступу в передпродажі: АРКА, ЕКО, СУРМА і „САМОПОМІЧ".

КОНЦЕРТ КОЛЯДОК

Хору Української Католицької Церкви св. Михаїла в Йонкерсі, Н. Й.
Диригент — Д-р Олег Сохан

Неділя, 21-го січня 1973 р., год. 4-та по пол.
Шкільна Авдиторія
при Чеснат вулиці в ЙОНКЕРСІ, Н. Й.

УКРАЇНСЬКІ ЗЛУЧЕНІ ОРГАНІЗАЦІЇ — ВІДДІЛ УККА в КЛІВЛЕНДІ, ОГАЙО
ПОВІДОМЛЯЄ ХВАЛЬНЕ ГРОМАДЯНСТВО, ЩО

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ

ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ
55-ої РІЧНИЦІ ПРОГОЛОШЕННЯ НЕЗАЛЕЖНОСТИ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ
відбудеться в суботу, 27-го січня 1973 року
HOLLENDEN HOUSE HOTEL, 610 Superior Avenue, CLEVELAND, Ohio

Год. 7:30 веч.
БЕНКЕТ
Головний промовець —
Достойний сенатор Павло Юзик
У мистецькій частині:
соліст — баритон Ярослав Щур

Год. 9:30 веч.
БАЛЬ
Грає оркестра Г. Кузбера
Квитки набувати в українських крамницях, кредитівках і членів Ділового Комітету до 20-го січня ц. р.

Товариство Українських Інженерів Америки — Відділ Чикаґо • Українське Лікарське Товариство Північної Америки — Відділ Іллиной та Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів Америки і Канади — Відділ Чикаґо — мають шану запросити Вас на

ТРАДИЦІЙНИЙ БАЛЬ З БЕНКЕТОМ І ПРЕЗЕНТАЦІЮ ДЕБЮТАНТОК

ЗАЛЯ
Grand Ballroom — Conrad Hilton Hotel
при 720 S. Michigan Avenue

Субота, дня 27-го січня 1973 року

Коктейл — 6:30 веч. Вечеря — 8:30 веч.
Дебют — 7:30 веч. Забава — 9:30 веч.

СТРІЙ ВЕЧІРНІЙ.

РОЗБУДОВУЙМО ЗБУДОВАНЕ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

д-р Татіяна Цісик і д-р Василь Саляк; посилено розбудовується Український Відділ у бібліотеці.

Багато дівчат - випускниць, закінчивши за два роки цю вищу школу, йдуть на добре оплачувані посади — в ділянці ліберальних мистецтв: працівниць у системі освіти, дитячого виховання, лябораторно - хемічної праці, соціяльних наук, знавців - викладачів мов, у тому й української, французької, італійської, еспанської; в ділянці наук — на працю секретарок з вищою освітою при адвокатах, судах, медичних закладах тощо. Значна частина випускниць продовжує студії в університетах, де їх радо приймають на вищі курси, бо Менор Джуніор Коледж зарекомендувався, як серйозна навчальна інституція.

Кожна розбудова коштує

Ще кілька років тому Менор Коледж перебував у дуже складному становищі: українська спільнота вважала, що там студіюють замало українок, і це була правда, але одночасно українські батьки посилали замало своїх дочок до своєї вищої школи! Крім того, стейтові й федеральні власті вважали, що треба одну будівлю поширити, іншу відновити і т. д., але про фонди — старалися не згадувати. Фінансовий директор Коледжу п. М. Кічула з Дирекцією і Радою Довірених добилися певних фондів з федеральних і стейтових джерел, відбудували й розбудували, що було необхідне, без чого не було змоги дістати дальшої, хоч малої підтримки збоку американських властей. Однак, розбудова коштувала багато, та ще при сучасних цінах, і тому не дивно, що Коледж має близько півтора мільйона долярів боргу (зрештою, сливе всі коледжі в ЗСА мають те ж саме).

Видатки — річ зрозуміла, коли взяти до уваги, що в Коледжі студіюють повний час і на різних вечірніх курсах разом 311 осіб. А прибутки? Оперативний бюджет на цей студійний рік виносить кругло 290 000 долярів. З них надійшли: 51 відс. за оплату навчання, 23 відс. з додаткових підприємств і заходів, 7 відс. з пожертв, біля 20 відс. з контрибуційних послуг. І все таки фінансовий недобір становить суму понад 26-000 долярів. Правда, вартість усього підприємства в землі й будові обчислюється фахівцями в 2 мільйони 870-000 долярів, але ні трудолюбні Сестри - Василіянки, ані українська спільнота не збираються продавати своєї вищої школи в ЗСА „з молотка"!

Справжня вартість Менор Коледжу

Справжньої вартости Менор Джуніор Коледжу не можна обрахувати, як і кожної вищої школи, що дає країні й громаді високоосвічену молодь. З української точки зору ця школа — це щось таке ж важливе, як і, наприклад, Центр Українських Студій у Гарварді, з тією різницею, що Менор Коледж підготовляє потенційних студентів, у тому й україністики, в Гарварді. Велике прив'язання Сестер-Василіянок до українських традицій (що їх вони загально окреслюють, як візантійські), помітне в Коледжі і в старовинних українських іконах, і в своєрідному музеї прикладного мистецтва, Українській Кімнаті, де радів душею і відпочивав Верховний Архиєпископ УКЦеркви Кардинал Йосиф Сліпий під час відвідин Америки, і в сприянні збоку Адміністрації діяльності Українського Клюбу (українок все ще мало для дійсно широкої і всебічної праці!). Та і в якій американській вищій школі є хор з кількох десятків студенток різного походження, включно з філіппінками, японками, південноамериканками, який вивчав би на Різдво українські колядки та щедрівки й ними духовно частував студенток, батьків, гостей на святковому концерті? До речі, 14 грудня 1972 р. в Менор Коледжі був зорганізований Різдвяний Базар і буфет, включно з традиційною кутею, а на концерті виступав дівочий студентський хор із 60 осіб, під диригентурою проф. Михайла Длябоги (15-го грудня студентки закінчили здавати піврічні іспити і роз'їхались на зимові вакації).

Менор Джуніор Коледж — це велике досягнення всієї української громади в ЗСА, і це також наш спільний обов'язок і наші спільні турботи. Коледж існуватиме з нашою допомогою чи без нашої допомоги, але самі Сестри - Василіянки, хоч і як віддані своїй праці, не можуть здійснити чуда. Українськість цієї вищої школи, що ніяк не суперечить новим американським вітрам і увазі до етнічних спільнот, як основ міцної Америки, — залежить від українців, а не від федеральних чи стейтових властей. Маємо вищу школу, яка може випускати молодих дівчат - фахівців не лише з секретарства, ляборантства тощо, а й мовних фахівців, і україністок, і вчительок для Рідних Шкіл, і майбутніх студенток Центру Українських Студій у Гарварді та, можливо, і професорів - україністів, фахових перекладачів тощо.

Два шляхи допомоги

Менор Джуніор Коледж поблизу Філядельфії потребує допомоги від нашої громади, щоб відповідно дбати про українську секцію студій — і мати причину відповідно звітувати нашій спільноті. Адреса Коледжу, до якого можна писати англійською або українською мовами: Manar Junior College, Fox Chase Manor, Jenkintown, Pa. 19046, U.S.A.

Одно русло громадської української допомоги — це фінансові пожертви, які сприятимуть і розбудові школи, і зменшенню боргу.

Друге русло української допомоги — це видатне збільшення кількости студенток - українок. Кошти навчання й утримання в Менор Джуніор Коледжі відносно невисокі, і видатки за два роки випускниця зможе оплатити за перші два роки праці: для особливо потребуючих дівчат Коледж напевно роздобуде стипендію чи знайде іншу форму допомоги. Для не надто заможних батьків такий дівочий коледж є також добрим шляхом вивести дочку в люди, бо за два роки вона дістає вищу освіту й високоплатну працю (або студіює далі в університеті, залежно від можливостей і бажань). Наступного, 1973 року українки — випускниці середніх шкіл гайскулів з доброю поведінкою, без різниці віровизнання, та їх батьки в ЗСА, Канаді чи будь-якій іншій країні вільного світу мали б добре задуматись, куди і яким шляхом іти далі, а українські організації повинні взяти цю вищу школу на особливой „приціл ока".

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Похорони св. п. Івана Миколаєнка

Похоронні відправи померлого 21-го червня 1972 р. в шпиталі у Вашингтоні по кол. заслуженому старшині — учасникові визвольної боротьби за нашу державність і учасникові Першого Зимового Походу в 1919-20, Лицареві Ордену Залізного Хреста, Хреста Симона Петлюри й Воєнного Хреста — сл.п. пполковникові Армії УНР Іванові Миколаєнкові частинно відбулися в похоронному домі у Вашингтоні в п'ятницю, 23-го червня 1972 р., у присутності представників українських організацій, а зокрема комбатантських. Похоронні відправи перевів настоятель української православної церкви св. Андрія у Вашингтоні, митрофорний протоієрей о. Петро Будний при участі хору парафії.

Після заупокійної Богослужби від імені парафії і громади Вашингтону прощав сл.п. Івана Миколаєнка о. П. Будний, відзначивши заслуги Покійного, як громадсько-суспільного діяча і воїна, який боровся за волю України. Від українських організацій прощав сл.п. І. Миколаєнка приятель родини, відомий український громадський діяч дир. Микола Бігун, згадуючи перші дні української еміграції на терені Польщі на початку 1920-их років, як теж попрощав Покійного від комбатантських організацій.

Друга й остання частина похорону відбулася у суботу, 24-го червня 1972 р. на українському православному цвинтарі в Бавнд Бруку, Н.Дж., куди дружина Покійного Марія, разом з дир. М. Бігуном і хор. Остапом Зинюком та іншими близькими перевезли тлінні останки Покійного.

Коло 1-ої год. по пол. домовину, вкриту українським національним прапором, внесено побратимами зброї до Церкви-Пам'ятника св. Андрія на цвинтарі в Бавнд Бруку. Похоронну Богослужбу й довершення похорону перевів митр. протоієрей о. Йосип Крета, при помочі клеру церкви і диригента проф. І. Паливоди та прибулих з Ню Йорку кол. вояків Українських Армій на чолі з генералом А. Валійським. При домовині бойовий прапор 3-ої Залізної дивізії Армії УНР тримав майор Іван Винник.

На Богослужбі й похороні були: митроф. прот. о. Петро Шпаченко, майор Я. Фартушний, хор. Т. Гринченко та представники громадянства.

При опусканні домовини у могилу, у честь Покійного прапороносець схилив прапор, а національний прапор, що ним вкрито домовину, побратими зброї склали і пполк. Армії УНР Д. Бакум передав його вдові Пок. Марії, згідно з українською традицією.

Над відкритою могилою промовляли: о. митрат Й. Крета і заст. керівника Ресорту Військових Справ ВО УНРади на ЗСА генштабу ген.-хор. А. Валійський від імени Військового Ресорту й від імени Центрального Комітету Вшанування Пам'яти Головного Отамана Симона Петлюри, уповноваженим якого на Вашингтон Покійний був довгі роки. Він імени Українського Національно - Державного Союзу (УНДС) прощав Покійного голова пполк. Петро Самойлів; від родини і друзів — дир. Микола Бігун; від комбатантів Вашингтону — хор. О. Зинюк. Усі промовці складали вислови співчуття дружині Покійного.

Після закінчення похоронних обрядів дружина Покійного запросила присутніх на поминальну трапезу, що її приготовило Сестрицтво парафії св. Андрія. Трапезу поблагословив молитвою митрат о. Й. Крета.

Під час трапези виступив близький приятель родини дир. М. Бігун, підкреслюючи заслуги сл.п. пполк. Івана Миколаєнка, як воїна і невтомного громадсько-суспільного діяча на терені Польщі, а зокрема в українській громаді Кракова, і тут в ЗСА — аж до останніх днів життя. Одночасно стверджено, що день похорону був 77-ою річницею дня народження Покійного. Перед закінченням трапези один із близьких побратимів зброї пполковник Дмитро Бакум, розказав про першу свою зустріч з Покійним в червні 1920-го року біля Могилева Подільського над Дністром, коли Армія УНР під командою генерал-полковника Михайла Омеляновича-Павленка повернулась з легендарного Першого Зимового Походу. Покійний пполковник Іван Миколаєнко, адьютант командарма, від'їжджав саме на заслужений відпочинок, а пполк. Д. Бакум перебирав на кілька тижнів обов'язки адьютанта Командарма Армії УНР. Згадуючи бурхливі часи української визвольної боротьби, Д. Бакум підкреслив це велике значенням, яке надавали кол. вояки і старшини Армії УНР небувалому в історії війни славному рейдові Армії УНР по майже всій Україні, в запіллі ворожої Червоної армії, яка тоді, на нещастя українського народу, окупувала Україну, залишивши для Армії УНР маленький клаптик території в околиці Кам'янця Подільського й по Дністру — до Могилева і Ямполя. Д. Бакум закінчив спогад в честь Покійного словами: „То було не так давно, всього 52 р. тому, коли нам, учасникам тих знаменних подій здавалось, що воля України була так близько, але, нажаль, не судилось здійснити наших задумів і наш побратим зброї сл.п. полк. Іван Миколаєнко спочив на віки на вільній землі Вашингтона.

Трапезу закінчив молитвою митрат о. Йосип Крета й щераз висловив співчуття всіх присутніх вдові Покійного пані Марії.

Б. Д.

БЕЛЛА РУДЕНКО НА „РУССКОЙ ЗІМЄ"

Видатна українська співачка - солістка Белла Руденко, колоратурне сопрано рідкісної краси й техніки, візьме участь у виставах „Русской зіми", що їх вже 9-й раз щороку влаштовує міністерство культури СССР у Москві та під Москвою, із запряженими в сани трійками коней, катаннями, народними „гуляннями на льоду", концертами тощо. Цьогорічна „русская зіма", як повідомила міністер культури СССР Є. Фурцева, присвячена 50-літтю створення СССР. На концертові виступи звезли до Москви найкращі мистецькі сили з різних „республік", як колись звозили їх „із окраїн" для розваги московських царів.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСоюзу

НЕДІЛЯ, 14-го СІЧНЯ 1973 р.

ДЕТРОЙТ, Міш. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 75 Відд. о год. 1-ій по пол. в залі УНДому при вул. Мартин. Проситься чл. вирівняти залеглі вкладки. Склад Управи на 1973 р.: П. Рогатинський, предс., Гр. Курилів, заст., Ст. Леськів, рекор. секретар, В. Верещинський, фін секр., П. Павлик, касир. Делегати до УНДому: П. Сотник, В. Верещинський і П. Павлик. Делеґат до УККА — П. Рогатинський. К. Комісія: П. Сотник, Я. Питляк і Д. Івасишин. — С. Леськів, рек. секр.

СУБОТА, 20-го СІЧНЯ 1973 р.

ЕМБРІДЖ, Па. Місячні збори Б-ва св. Василія, 161-ий Відд. в домі Відділу при 600 Гленвуд Аве. На порядку нарад: фінансовий звіт за 1972 р. Проситься членів прибути. — А. Джула, секр.

ОЗОН ПАРК, Н. Й. Річні збори Т-ва Вільна Україна 200 Відд. о год. 7-ій веч. в залі при 97th Ave and 87th St. На порядку: вибір Управи на 1973 р. та інші важні справи. Проситься членство прибути. — Л. Валук, секр.

БРУКЛІН, Н. Й. Місячні збори Т-ва В. Хмельницького 158 Відд. о год. 7-ій веч. в залі УНДому при 216 Grand вул. Управа Відділу на 1973 рік: П. Польний, предс., М. Шевчук, заст., М. Кіт, рек. секр. і опікун хворих, д-р О. Саноцький, фін. секр. П. Корейко і А. Оттенбрайт, трости, Ф. Лукіянський, касир, інж. Ю. Козяк, І. Подусовський і П. Слободян, члени К. Комітету. Заінтересованих звертатися до фін. секр. А. Саноцький, 203 Bedford Avenue, Brooklyn, N.Y. 11211, tel 387-4198. — П. Польний, предс., М. Кіт, рекордовий секр.

Вступайте в члени УНСоюзу!

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА, Ч. 21

ТУК, Чикаґо	$ 25.00
М. Бориськевич, Гайленд Парк	16.00
О. Чато, Овкленд	10.00
Т. Ковбасюк, Клівленд	7.00
А. Веймук, Денвер	5.00
Л. Козак, Торонто	5.00
Д. Миюнтюк, Вінніпеґ	5.00
І. Павловський, Боффало	5.00
М. Сушко, Ню Гейвен	4.50
В. Снігурович, Чикаґо	4.00
С. Техловець, Норвіч	4.00
Н. Вучинська, Крескілл	3.30
М. В. Коропецький, Балтимор	3.20
Г. Дика, Бруклин,	3.00
І. Струк, Філядельфія	3.00
І. Худий, Ню Йорк	3.00
Т. Шпікула, Чикаґо	3.00
В. Данец, Іст Орандж	2.20
Ю. Відочка, Судбури	2.00
Д-р К. Ващук, Торонто	2.00
І. Гаджун, Влейрставн	2.00
Інж. П. Гімбаржевський, Оттава	2.00
П. Дворянин, Елмайра	2.00
І. Курялко, Сиракюз	2.00
М. Личик, Чикаґо	2.00
В. Матієв, Сомервілл	2.00
В. Ревенко, Гартфорд	2.00
Е. Рокіський, Вейн	2.00
М. Фесенко, Го!!ман Естетс	2.00
М. Черник, Бронкс	2.00
Прот. о. І. Чумак, Ветерсфілд	2.00
І. Шостак, Чикаґо	2.00
І. Шпак, Джерзі Сити	2.00
Л. Вурак, Вунсакет	1.10
пастор В. Боровський, Іст Детройт	1.00
Е. Євтушенко, Гартфорд	1.00
Т. Коваль, Гілсайд	1.00
Й. Куйбіда, Джексон Гайтс	1.00
Ф. Маркевич, Чикаґо	1.00
Н. П. Мижеріцький, Філядельфія	1.00

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!